

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμειαν ἀρχὴν.

ΦΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ.—Συνδρομὴ προπληρωτὰ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος 18. Ἐκδίδεται τρεῖς τῆς ἑβδομάδας, ἀπὸ 7—8. ἔχει 12 ἀδείας φύλλα. Γιὰ κάμμειαν καταχώρησι δὲν ἔχει πληρωμὴν, οὔτε γιὰ τὰς γωστοποιήσεις. Κάμμειαν καταχώρησι εἶτε τυπωθῆ, εἶτε μὴ, δὲν ἐπιστρέφεται. Ὅσοι μᾶς στέλνουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτεσ ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυπώνεται. Λιάψευσις κάμμειαν δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τέτοιαισ ἀς πᾶν σ' ἄλλαισ ἐφημερίδεισ. Γραψὲ ξεγράψὲ δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν πολλὰ, νὰ ξέρονσ πῶσ τὰ γράμματά τους δὲν θὰ διαβάζωνται.

Ἀθήναι, 14 Ἰανουαρίου 1885

Ἀριθ. 140+138+50

Μεσογυραλίκια.

Αὐτὸς ὁ κύριος Τρικούπησ, εἶχε τὴν κουταμάρα νὰ πῆ προχτῆσ ἐπὶ τὴν βουλήν ὅτι αὐτὸς ὁ Νικόλσων—δὲν εἶναι πρέσβυσ ἀλλὰ γραμματέασ τῆσ πρεσβείασ ποῦ διευθύνει πρόσκαιρα τὴν πρεσβεῖαν τὴν Ἀγγλικήν.

Αὐτὸς λοιπὸν ἀφοῦ τῆσ ἔφαγε καλὰ ἀπὸ τὸν χωροφύλακα ποῦ σ' αὐτῆ τὴν περίστασι ἔκανε τὸ χρέουσ του, δὲν ἤθελε λῆν νὰ φύγη ἀπὸ κεῖ ποῦ τὸν ἔδιωξε ὁ χωροφύλακασ ἀλλὰ ἔστειλε τὴν ἐντιμὴ γυναῖκά του νὰ πάη ἐπὶ τὴν πρεσβεῖαν, νὰ κἀνῆ τί νομίζετε;

Νὰ φέρῃ τὸν δούλὸ του νὰ συλλάβῃ τὸν χωροφύλακα, καὶ εἶνε ἀξίὸ θαύματοσ πῶσ δὲν ἀπαίτησε νὰ ἔρθῃ καὶ ὁ μάγειροσ του νὰ τοῦ παραδώσωμε τὰ ὄπλα.

Ἐπὶ τὸ διάσημα αὐτὸ, ὅπωσ μὲ μεγάλη ἀφέλεια τὰ περιδιαγράφει αὐτὸς ὁ κ. Νικόλσων ἐπὶ τὴν ἐκθεσί του, ὁ χωροφύλακασ τὸ ἔδιωχνε καὶ αὐτὸς δὲν ἔφρουγε ὡσ ποῦ ἀναγκάστηκε καὶ τὸν ἔβανε μπρὸσ καὶ μὲ τῆσ πέτορεσ.

Τότε ἔφρουγε λέει, ὁ μέγασ διπλωμάτησ, διότι ὁ χωροφύλακασ εἶχε ξίφοσ καὶ ρεβόλβερ ἐπάνω του, μ' ἄλλα λόγια ἔγγυλεσ μᾶεισ ἤθελε τοὺσ χωροφύλακασ μᾶσ καὶ ὄλο τὸν στρατὸ νὰ τοὺσ ἔχωμε μόνου μὲ λινάτσαισ, καὶ ὅτι ἂν δὲν φοροῦτε τὸ ξίφοσ του, εἶχε σκοπὸ νὰ παίξουν Ἀγγλικῆσ μπουναισ, τέχνη βάνουσι ποῦ ἐμεῖσ οἱ Ἕλληνεσ δὲν τὴν ξέρομε, ἐκτόσ τῆσ ξυλοπατινάδασ.

Ἄμα ποῦ τῆσ ἔφαγε πῆγε κλαμῆνοσ ἐπὶ τὸν Τρικούπη καὶ τοῦ εἶπε νὰ μείνῃ κρυμμένο τὸ πρᾶγμα καὶ ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ γίνῃ λόγοσ, καὶ ὅτι ἀρότανε ἐπὶ τὴν ἀπλῆ τιμωρία τοῦ χωροφύλακα.

Ὁ Τρικούπησ ἐτιμῶρησε τὸν χωροφύλακα καὶ ἔδωκε καὶ τὴν πρέπουσα ἱκανοποίησι ἐπὶ τὸν κύρ Νικόλσων, ὁ ὁποῖοσ ἀφοῦ εἶπε, ὅτι ἤθελε νὰ μείνῃ ἡ ὑπόθεσισ ἀγνωσθῆ, ξέρετε τί ἔκανε;

Ἐπὶ τὸ δρόμου βρῆκε λέει, ὁ Τρικούπησ, τρεῖσ πολίτασ καὶ τοὺσ ἔστειλε μὲ τὴν χάρτα του ντὲ μεπελιῆτ, νὰ γράφουν τὸν χωροφύλακα, ὁ ὁποῖοσ κόντεψε, εἰσ τὸ καθῆκόν του νὰ τοὺσ κἀνῆ σὰν κ' αὐτόν, ἀλλὰ αὐτοῖ ἐκὼν φρόνιμοι ρωμνοῖ ποῦ ἤ-

τανε, εἶπανε μῆτα τοὺσ — Ἄει πᾶμε καλλιὰ μᾶσ καὶ γιὰ σκουτοῦρεσ δὲν εἶμαστε.

Τὸ ἄλλου βράδου τῆσ βρεχτοῦράσ του ἦτανε εἰσ ἓνα χορὸ καὶ ἐκεῖ συναπαντήθηκαμ με τὸν Τρικούπη καὶ με κάτι ἄλλουσ ὑπογυροῦσ καὶ κἀνένας λόγοσ δὲν ἔγινε, ὁπόταν ξάφνα προυνὸ προυνὸ, πρὶν ξημερώση ὁ Θεὸσ τὴν μέρα, ποῦ ἀκόμα δὲν εἶχε πάει πρὸσ οὐρόσ του ὁ Τρικούπησ, νὰ καὶ τοῦ ἔρχεται ἓνα ἰδιαίτερο γράμμα ἀπὸ τὸν Νικόλσων, ὁ ὁποῖοσ εἶχε ξενυχτήσει κωνιαρίζοντασ καὶ τοῦ κἀπνισε τὸ πρῶτ νὰ γράψῃ ἐπὶ τὸν Τρικούπη, ὅτι γύρευε καὶ δευτέρη ἐπίσημη ἱκανοποίησι, ἐπὶ τὸ παλάτι μπρὸστα καὶ τὰ λοιπά, διότι ἡ Ἀγγλία θὰ μᾶσ ἔκανε καὶ θὰ μᾶσ ἔδειχνε.

Ὁ Τρικούπησ νομίζοντασ πῶσ ἦτανε κἀνένα ἀπὸ τὰ παλαιοκρητιστικὰ γράμματα τὸ εἶχε μισομεταχειρισθῆ πρὸσ ἀνάγκη του, ὁπόταν ξάφνα εἶδε ἀπὸ τὸν Νικόλαϊδῆ του βγῆ τὸ μισὸ γράμμα φέροντασ τὸ ὄνομα τοῦ Νικόλσων.

Ἐκεῖ ἦτανε ποῦ τὰ σκάτωσε.

Ἐπὶ τῆσ, λέει ὁ Τρικούπησ τοῦ ἔστειλε αὐτόσ ὁ κ. Νικόλσων καὶ δευτέρου γράμμα ἀλαμπουρνέζικο, καὶ ὡσ τὸ τέλος ἔγινε ὅ,τι ἔγινε.

Τὸ ρεζιλίκι μᾶσ.

Γύρωφάν προχτῆσ τὰ γράμματα τὰ ἰδιαίτερα τοῦ Νικόλσων νὰ τὰ παρουσιάσῃ ἐπὶ τὴν βουλήν, καὶ αὐτόσ εἶπε πῶσ, τὸ ἀπόρητον τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιστολῶν τῶν γραμμάτων εἶναι ἀπαράβιαστο, γιὰτι πῶσ νὰ παρουσιάσῃ μαγαρισμένα γράμματα ἐπὶ τὴν βουλήν.

Ἐμολόγησε ὁμοῦ, πῶσ ἡ ἱκανοποίησι ποῦ γύρευε ὁ ἀντιμουσσοῦνοσ τῆσ Ἀγγλίας ἦτανε ὑπερβολικῆ, καὶ ἐναντιὸν ἐπὶ τὸ δικαιο τῶν ἐθνῶν. Βρὲ, γάδαρε, ὄξω ἀπὸ ἐλόγου σου ἀφοῦ ἦτανε ὑπερβολικῆ, καὶ ἐναντιὸν τοῦ διεθνοῦσ δικαίου, πῶσ τὴν ἔδωσε;

Ἐδῶ εἶναι ἡ Μαγδαληνῆσ ποῦ ἄμα τῆσ προσβάλει τινάσ καὶ γυρέφει ὑπερβολικὰ τὸν μπλαστρώνου ἐπὶ τὸ ξύλου, καὶ τοῦ μαθῆνοῦ καὶ τὸ διεθνῆ καὶ τὸ ὀθωμανικὸ δικαιο, καὶ σὺ ἔτσι μόνου παραδώσεσ τὴν τιμὴ τῆσ Ἑλλάδοσ εἰσ τῆσ παραξενάδεσ ἐνοῦσ Νικόλσων;

Καὶ τί εἶπεσ σὺ ὁποῖοσ, πολμάσ νὰ παίξῃσ με ἰδιωτικὰ γράμματα ὄλο τὸ ἔθνοσ, εἶσαι κἀνένασ Ἀλῆ πασσᾶσ;

“Αμα πού σου έστειλε αυτά τὰ ιδιωτικά γράμματα τὰ όποια πλέον αποβλέπουν όλον τόν έλληνημόν έπρεπε νά τού γράψης και σύ, πώς έπρεπε έπισήμως γά σου γράψη τί γυρεύεις, και όχι οικογενειακάς νά τελειώσης τήν τόση προσβλητική δουλειά για τó έθνος μας.

“Αλλά είπαμε, ότι ως καθώς σου είπε και ó μακρήςτης Δεληγιώργης, Σύ έγενήθηκες για νά αίματοκυλήσης τήν Ελλάδα, και τó αίματοκύλισμα αυτό έρχεται, έγγυς έστι και επί θυρών τής πόρτας, ή έκλογαίς.

Ένα

κομματάκι από τόν προχθεσινό λόγο τού κ. Χοιδά στή βουλή. Χοιδάς. “Αν αυτός ó κύριος πρωθυπουργός δέν παρουσιάση όλα τὰ έγγραφα, θά ύποβάλλω κατ’ αυτού κατηγορητήριο, για έσχατη προδοσία, έστω με τó νά περιέβρισε όλο τόν έλληνημόν χωρίς λόγο και νά έξευτέλισε τήν Ελλάδα.

Στά λόγια του αυτά άπάνω, οι ύπουργοί άρχισαν τά χαχαλά.

“Αλλά ó Χοιδάς τούς έκοψε τόν βήχα με δυό λόγια πού τούς είπε :

— Μή γελάτε σεις, πού είστε άγορασμένοι με χρήματα. Τόν προσκαλούν τότε οι ποσαπέρνιδες ν’ ανακαλέση τόν λόγο του, αλλά ó Χοιδάς επέμεινε σε όσα είπε, εκει, μπαστάκας στον λόγο του.

Τότε ó κ. Πετρίτσης πρώτος σηκώθηκε από τήν θέση του (παράδοχο πώς τόσο νά ένδιαφεροθῆ), και τού είπε παλλικαρίστικα :

— “Αν δέν πῆς όνομαστικώς πού είναι αυτοί οι άγορασμένοι, είσαι ένας άτιμος συκοφάντης. . . . .

Χοιδάς. “Ατιμος είσαι σύ !!!

Μαύρος. Κάνεις τόν ίππότη, κάνεις τó παλληκάρι . . .

Χοιδάς. Δέν κάνω τó παλληκάρι, αλλά είμαι παλληκάρι.

Μαύρος. Αί, άφού λοιπόν είσαι παλληκάρι, (τά χρειάστηκε ó ρουκαράς), δέν πρέπει νά βρίζεις έλάκερο κόσμο και νά λές πώς είναι πουλημένοι και νά πῆς όνομαστικώς έκεινούς πού έννοείς.

Χοιδάς. Μάλιστα, φτάνει μόνο νά συστηθῆ μιá έπιτροπή. Και τί άπάντησαν θά ρωτήσεται σ’ αυτά ; Σήκωσαν τά σουρτούκα των και κάθισαν κάτω, και δέν ήτανε καθόλου παράξενο, οι ύπουργοί βουλευται άμα πού άκουσαν πώς νά συστηθῆ έπιτροπή, νόμισαν πώς ήτανε εκείνη ή ώρα και ή στιγμή νά τούς ψάξουν πόσα είχαν άπάνω τους και έτσι κουμπωμένοι τόκαναν στριφόνια και διαλύθηκε ή πρώτη συνεδρίαση τής βουλῆς, τής τελευταίας συνόδου επί αίτου τού μακαρίτου Τρικούπη, ύβριστού όλου τού έθνους και άυτουνού έπίσης όμοίως.

Τήν

άλλη μέρα εξακολούθησε στή βουλή ή συζήτηση για τόν Νικόλωνα και δέν έτελειώσε.

Νά μερικά δέ χάτια από τήν όλη συζήτηση, και από τά έπίσημα πρακτικά.

Στεφανίδης. Καλά έκανε ή κυβέρνησις και έχω παραγγελιά από τήν έπαρχία μου Άγυιά νά τῆς ξεφορῶ τῆς εύχαριστήσεως της.

Μοσχοβάκης. (βουλευτής κι’ αυτός Άγυιάς). Είσαι ψεύτης διότι κι’ εγώ έχω παραγγελιά νά ξεφορῶ τήν άγανάκτησή της, και λυπούμαι πού σέχω χασμένο.

Στεφανίδης. Με τó συμπάθειο κι’ εγώ σέχω χασμένο. (Χαλασμός κυρίου από τά γέλοια.)

Πολλοί. Νά ανακαλέση ó Στεφανίδης τά σκατά του.

Μοσχοβάκης. Δέν καταδέχομαι νά όμιλώ πρὸς τόν διάβητον προδότην τού Μακρυγιάννη.

Στεφανίδης. Σε χέζω και πάλι πάρολι.

Μοσχοβάκης. Φάτα προδότη. Και αν δέν είσouvα σύ προδότης.

Στό δρόμο με ρωτούσε τί τῆς έγινε τόσαις μέραις και έκανε γλυκά μάτια για νά με δῆς και εγώ τῆς άπαντοῦσα.

— “Εγώ. Είχε, φιλότιμη μου, σπουδαίαις έργασίαις ή Τράπεζα και με ξεθέωσαν στήν έργασία, νά ύπογράψω τά χαρτονομίσματα, και τί νά πέρνης, κυρία μου, μισό λεπτό σε κάθε ύπογραφή σαν νά ήμαστε σκεντσιόδες.

— “Εκείνη. Ναι, με άμα πού ύπογράψης κάμμιá δεκαριά χιλιάδες τήν μέρα φαντάσου πόση περιουσία θά έχωμε. “Επειτα, άφού βάζεις στα άνυπόγραφα τήν ύπογραφή σου, μπορείς νά βάνης και κάμπόσα άνυπόγραφα στή τσέπη σου και τά ύπογράψη στό σπίτι εις τρόπον ώστε και τά νυφικά νά τά κάνωμε καλλίτερα.

— “Εγώ. “Ο άδερφή, για αυτά σκοτιζειςαι, έμεις θά κάνωμε τó ταξείδιον τού μέλιτος δια τού κύκλου τῆς Έπτανήσου, και εκει θά ξεχειμονιάσωμε εις τήν ώραία Ζάκυνθο.

— “Εκείνη. Μα θά πᾶν έτσι πολλά έξοδα, φίλτατέ μου.

— “Εγώ. Και τί με μέλει ; “Εχω τά άποσωστά τῆς Τράπεζας.

— “Εκείνη. Και πόσα πέρνεις ;

— “Εγώ. Μα επί τού παρόντος δέν είναι ξεκομμένοι ó μισθός μου, διότι είμαι άνακατωμένος με τās έπιχειρήσεις τῆς Τράπεζας.

— “Εκείνη. “Οστε θά είμπορέσωμε νά συνζήσωμε, εύτυχώς.

— “Εγώ. Σύν Θεῷ και εις τήν άγάπη μας. Για νά σου πῶ αλήθεια, δέν θά μπορέσωμε νά συναπαντηθώμε άλλου πουθουνά τά ξεδιαλύνωμε τά πράγματα καθαρώτερα πότε θά τελειώση ή ύπηρεσία τῆς δουλειάς ;

— “Εκείνη. Είμαι εις τās διαταγās σου, και έπιθυμῶ νά τελειώνη αὐτή ή ύπόθεσις μιá ώρα άρχίτερα, διότι είμαι, έτσι πολύ στενοχωρημένη. “Αν θέλετε και τώρα πετώ τήν σάκκα μου και φεύγωμε.

— “Εγώ. Μα πρέπει νά λάβωμε, πρώτα, κυρία μου τά άποσωστά και τά μισόλεπτα τῶν ύπογραφῶν πού έκανα σῆς συχνάτζες, και έτσι τελειόνωμε.

της δέν θά μπορούσες νά ύποστηρίξης τó προδοτικό ύπουργείο. Και έτσι με τήν σκατοφαγούρα διαλύθηκε ή σκατωμένη βουλή.

Είς τó

ξενοδοχείον τῆς Άθηνάς συχνά πυκνά, συμβαίνουν, κύρι ύποδιευθυντή κατι παράπονα όχι τόσο χρήσιμα για τήν ασφάλεια τῶν πολιτῶν.

“Εκει μέσα πολὺ δάρθηκαν, γυμνόθηκαν και οὐκ εἶν φωνή και οὐκ ἦν άκρόασις. Τά προχτές πάλι έσουροποίησαν μερικῶν τά λεπτά, τά όποια τά γύρισαν πίσω, — δέν ξερόμε πώς — άλλα τού Άθανασίου Ιωάννου, μουσικου, άφού τού πήραν 12 δραχμαίς και τά ρούχά του, και δέν είχε τó πρωί πώς νά βγῆ έξω δίκην περ φουστανελλά, εύρέθηκε ó ξενοδόχος και εύγενικά και φιλανθρωπικά φερόμενος και τούδωσε από τά δικά του τά περισσευόμενα μιá άλλαξά.

Τó γελέκο όμως πού μου έδειξε πού φορούσε και τó όποιο έλαβε από τó ξενοδοχείο, ήτανε από μέσα καταματωμένο ως τó λαιμό, και είπαν πώς ήτανε κρασά μαύρα.

Καλά κρασά μαύρα άλλα από μέσα από τó γελέκι και από πάνω στο λαιμό τί γυρεύουνε ;

“Εγώ θαρρῶ πώς χωρίς νά ήμαι γιατρός τά διάκρινα πώς ήτανε αίματα.

Κάτι τρέχει και άς γίνη μιá μικρή προφύλαξις, τέλος πάντων, με τέλος πάντων.

Στό

δρόμο τῆς Άθηνάς ύπάρχουν λέει σωριασμένα κάρρα εις τρόπον ώστε δέν μπορεί νά περάση άνθρωπος, και ότι τάχα οι άμαξάδες βρίζουν τούς καταστηματαρχας.

Πρώτο για τά σωριασμένα κάρρα και άμαξια σ’ αυτόν τόν δρόμο αυτό είναι μιá παληά συνήθεια νά έπικρατῆ κει πέρα,

— “Εκείνη. Και θά άργήση πολὺ ;

— “Εγώ. Μα ίσα με ένα έτος ή και δυό τó πολὺ για νά μάζευτουν και λίγο πολλά.

— “Εκείνη. Οὐ, οὐ, και τώρα πού τó έμαθε ó πατέρας μου νά έχω εγώ βάσανα ένα χρόνο ; Νά, είπε πώς θά σε πιάση νά σε πάη φυλακή και ότι έμένα θά με πιάση από τó σχολειον, σήμερα μάλιστα, είναι στήν μπόρτα τού σχολείου για νά δώση τήν παράτησή μου.

— “Εγώ. Πῶς ; Τó έμαθε και ó πατέρας σου ; Οὐ ως καθώς παρατηρῶ εδῶ έγιναν σπουδαία τά πράγματα. “Αλλά έπρεπε κυρία μου, νά με ρωτήσετε πρώτα, αν ήθελα κι’ εγώ νά τó μάθῃ ó πατέρας σου, πριν τού χρόνου παρελθόντος. “Εδῶ μου τά εζάβωσες, κυρία.

“Απάνω στή γλυκειά τῆς βλακειάς κουβέντα μας νά και έρχεται σαν μισολαχανιασμένος ó Πλατύσταμνος και μου λέει περαστικός.

— Φύγε, γιατί βλέω ένα δεκανέα άπόμαχο με κατι άλλους και σās ακολουθα.

“Απάνω στή κουβέντα γύρισε ή μαουρούκα μου τó κεφάλι της πίσω και ειδη και είπε :

— Πῶ πῶ. “Ο πατέρας μου, με τά ξαδέρριά μου. Πρόφρασε και φύγε.

— “Εγώ. Ναι, τώρα πού μου τήν εφτεικασες καλά. Και δέν μου τῶλεγες τόση ώρα ;

— “Εκείνη. Νά, νά, πῶ, πῶ, και ένας άλλος αζάδερφός μου από πάνω.

— “Εγώ. Και τώρα πού έλπις σωτηρίας ; Τάκανες σαν τά μουτρά σου, τά μαυροτσούκαλα, έτσι κάνουν ή φιλότιμες νέαις ;

— “Εκείνη. Νά προσέχης στοὺς λόγους σου, κύριε και εγώ δέν έχω τó πρόσωπόν σου, οὔτε σε όμοιάζω, πρωτοψευταρε πού θέλεις νά με κοροϊδεύης. Τώρα κᾶνε καλά μη τούς συγγενείς μου.

Και με άφίνει και φεύγει.

ως πρὸς τῆς βρισίης, δέν πρέπει νά παραπονούμαστε εναντίον μας, άφού ένας έγγυς μαις βρίζει και χτυπά ένα χωροφύλακα, και έπειτα γυρεύει νά τού ζητήση όλο τó έθνος παρτόν. Τώρα, κύριοι, δέν έχει, όπως έγινε τó πράγμα, πρέπει όποιος μπορεί νά βρῆσῃ πρώτος τόν άλλον και έπειτα νά άπαιτᾶ και νά τού πάρῃ παρτόν.

Τέλος πάντων επειδή δέν πρόκειται για όλους τούς άμαξάδες, άλλα για έναν μόνο, δέν θά ἦναι άσχημα νά κάνετε φρόνημα όλοι, διότι, με τόν Θεῷ βάζω τόν κύριον Νικόλωνα και σās τῆς βρέχει, και τού τῆς βρέχετε σεις πιό καλά, και ύστερα νά γυρεύῃ ίκανοποίησι, ήγουν νά παραταχθῆτε όλοι με τά άμαξια σας όχι πλέον στή πλατεια τήν κάτω τού παλατιου, άλλα στήν άπάνω κι’ εκείνη τήν ώρα νά περνῶ κι’ εγώ ξάφνα, ή ó «Ραμπαγας» και νά ρωτοῦμε :

— Μα τί μετακόμισις γίνεται και ποιός άραγε πρόκειται νά φύγῃ ;

Και==

θά άκούγαμε ó κύριος Παῦλος ó συμπέθερος, ένεκα τού σκαντάλου τῆς βασιλοπούλας μας.

Τόν φάγαμε τοιουτοτρόπως κι’ αυτόν, άλλα θ’ άργήση λέει νά μās δείξη τῆς πλάτης του, διότι περιμένει ένα θωρακωτό από τῆ Ρωσία νά έρθῃ νά τόν πάρῃ, σάματις δέν ύπάρχουν χίλια στον Περαιά και σ’ όλη τήν Ανατολή.

“Ας ἦναι δά, και άς περιμένωμε τó κατι πού θά τόν πάρῃ νά μās ξεφορτόνεται κι’ αυτός γιατί άρκετά μās σκαντάλισε. Καλό κατευόδιο, και γρήγορα παρακαλούμε και αν ήτανε δυνατόν και από σήμερα.

Φίλε Παληάνθρωπε.

Τό άρθρο πού έγγραφες για τόν Νικόλωνα ήτανε καλό, τελειωνε όμως άσχημα, με τó ότι==Πρέπει νά φύγῃ ó Νικόλ-

Μόλις έκανα λίγα βήματα και μου γίνεται γενική πολιορκία από τόν άπόστρατο τόν δεκανέα τόν πατέρα της και από κατι άλλους λοχίας και έπιλοχίας όλους λέει συγγενείς της. Οι φίλοι μου τόκαναν, έννοείται στριφόνια.

Πρώτος πού με πλησίασε, ήτανε ένας λοχίας άγριομούστακος τού πυροβολικου, και όλοι οι πυροβολισται τότε ήτανε σαν άγριαύθροπια. Μαύρη τσόχα.

Βάρδα μμένα άπ’ αυτό τó σῶμα και ή έλαχίστη προσβολή πού εγινότανε και εις τόν ελάχιστο στρατιωτή, τó θεωρούσαν προσβολή όλάκερου τού σῶματος, και είχες νά κάνης με όλο τó κανονιέριο.

Πού νά τούς ξεμυτίση κανένα άλλο σῶμα, αυτοί ενόμιζαν πώς είναι οι μόνοι στρατιωτες τῆς Ελλάδας, τούς δέ πεζῶς τούς όνόμαζαν κορόιδα τῆς φανταρίας, και τούς ίππέας τῆς καθαλαρίας, = Καθαροκαβαλινιστρας. “Αφίνομα δά, ότι οι στραυρωτίδες ήτανε σταυρωτίδες, όνομα και πράγμα, άνδρες με περικεφαλαίας, άνδρες σωματοφύλακες τού βασιλέως, πού άμα ó λαός έβλεπε χωροφύλακα πάγωνε τó αίμά του άπάνω.

“Εγώ λοιπόν βλέπετε, ότι δέν είχα πλέον νά παίζω, άλλα εἶμουνα σε μιá σωστή άλυσιδα στρατιωτικῶν. “Αμα τούς είδα, δέν θυμούμαι καλά, γιατί τώρα περασαν τόσα χρόνια, άλλα θαρρῶ πώς έτσι σαν νά μου φάνηκε, πώς κατουρήθηκα, έξω από τά προσώπατα πού τᾶ διαβάζουν.

Πλησιάζει ένας, πρώτος ó πατέρας της και μου λέει με τρόπο ευγενικό.

— Μπρωῶ, κύριε, νά σου πῶ δυό λέξεις τῆς κουβέντας ιδιαιτέρα ;

— Μάλιστα, κύριε, άλλα νά μῆν άργήσετε καθότι έχω ύπηρεσίαν.

— Δέν πειράζει τήν ύπηρεσίαν τήν βρίσκεις και έπειτα, και εγώ όταν εἶμουνα στρατιωτής πολλάκις φοραίς άφωνα τήν ύπηρεσία μου και άς με τιμωρούσαν, συ τιμωρία δέν έχεις, εμπρὸς μᾶς, έχομε νά κουβεντιάσωμε.

Μεθαύριο τά καθέκαστα.

(3) ΓΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΔΡΕΑΚΕΙΟΝ

Κατὰ τήν συμφωνία μας λοιπόν οι τρεις συνοδευόντες τόν ένα πηγαίνωμε και εκάναμε τά ραντσου με ταις Άρσακιάδας. Δέν θέλει δά μεγάλη φιλοσοφία, ότι όταν ó ένας κουβέντιαζε με τó κορίτσι του, οι άλλοι έρχόντουσαν από πίσω σαν χωροφύλακες.

“Ο Κουρούπης με τήν μαγκούρα του, ó Πλατύσταμνος με τά γάντια του, διότι ó Κουκουβάγιας είχε πλέον διαγραφῆ από τó Άρσακίον, ύστερα από τó ρεζιλίκι πού έπαθε και δέν ήτανε Άρσακίωτης.

Είχε βλέπετε ó νεός και λίγο φιλότιμο άπάνω του.

Είχε πάρει μάλιστα και ένα λάζο σκουριασμένο και τόν άκόνισε στον τροχό τού δρόμου, και αυτόν βερεσε, με τόν όποιον φοβήριζε πώς θά σκοτώση εκεινον πού τού έδωσε τόν μπάτσο, άμα πού τόν έβλεπε και τόν γνώριζε, διότι τήν ώρα πού τού τόν άστραψε δέν πρόφρασε νά τόν γνωρίση, ώστε τού έμεινε άγνωρίστος και φοβόυτανε μήπως σκότωνε κανένα γνωρισμένο κατὰ λάθος.

Τῆς δυό πρώτες μέραις πήγε καλά ή δουλειά μας, περνούσαμε σαν κουτσαβάκια.

Τήν τρίτη μέρα ήρθε και ή άράδα νά πάω κι’ εγώ στή δική μου.

“Η μαουρούκα μου πού είχε τόσο καιρό νά με δῆ ήτανε σῆς χαραίς της και μου μόνο πού δέν πέταξε τῆ σάκκα της κάτω νά με ακολουθήση.

Και μήπως περνούσα για μικρὸς άνθρωπος, περνούσα για γραμματέας τῆς έθνικῆς τράπεζας.

Τήν πῆγα ως τήν πόρτα τού Άρσακείου κοκορευόμενος και όλο έστριφα τού μουστάκι μου πού δέν είχα.

των, ἐνῶ αὐτὸς θὰ φύγη ἅμα πού ἐρθῆ ὁ πρέσβυς, ἔπρεπε λοιπὸν νὰ πῆς νὰ φύγη ὁ Τρικούπης πού ἀτίμασε τὸ ἔθνος του. Δὲν ἔπρεπε δὲ νὰ πειράζῃς μὲ πειραχτικὰ λόγια τὴν Ἀγγλία καὶ τὸν Νικόλσον, γιατί αὐτὸς ἔγραψε γιὰ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ κράτους μας πού τὰ κατὰστρεψε ὁ Τρικούπης, καὶ ὄχι γιὰ νὰ ὑβρίσῃ ἢ ἐξευτελίσῃ τὴν Ἑλλάδα.

Σ' Παληανθρώπων. Πολὺ σωστά, αὐτὸς ὁ Νικόλσον δὲν πρόσβαλε τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν ἐκθεσί του, ἀλλὰ ἀπάνω στὴ πλατέα τοῦ Συντάγματος. Νὰ φύγη καὶ αὐτὸς καὶ ὁ Παῦλος μας. Νὰ φύγουν τὰ σκάνταλα. Καὶ τίποτα πέρα πάνω.

Οἱ Μπετουῖνοι τοῦ Νικόλσον.

Παρακαλοῦνται

οἱ ἐργάταις τοῦ καπνοεργοστασίου τοῦ Πειραιᾶ, ὅταν πηγαίνουν οἱ ἔμποροι νὰ κόψουν καπνὸ νὰ μὴ τοὺς πέρνουν μὲ τῆς φουσκῆς καὶ τῆς ροκκάνης, γιατί εἶναι μία γαδουριά των, ἀλλὰ πρέπει νὰ κυττάζουν τὴν δουλειά των, καὶ νὰ μὴ παίζουν ὡς καθὼς εἶπαμε μὲ τοὺς καταστηματαρχάς.

Μὴ παίζετε ἐν οὐ παικτοῖς.

Ἄλλὰ πού μπορεῖ νὰ σᾶς βάνει γινῶσι ἐσᾶς τινάς, ἀφοῦ σᾶς ἐξαχρείωσε ὁ Τρικούπης σας. Ἄλλη φορά νὰ μὴ τὸ κάνετε.

Δὲν

πρέπει νὰ χωρατέψῃ τινάς οὔτε μεθυσμένος οὔτε ἀμέθυστος, καὶ νὰ τί μού γράψαν τὰ ἀντιπροχτῆς ἢ Νέα Ἐφημερίς, τὴν ἡμέρα δηλαδὴ τοῦ ἀγίου Ἰωάννου.

«Ἐξαιρετικὰ σήμερα ἀναφέρομεν τοῦ ἀγαπητοῦ «Παληανθρώπου» κ. Ἰωάννου Βερβέρη, (ἀφοῦ μᾶς ἔκανε καλὰ καλὰ «πρῶτα παληανθρώπους, ὑπερα μᾶς ἔκανε καὶ κυρίους Νικόλσον), ὁ ὁποῖος ἄρχισε ἀπὸ χθὲς μάλιστα καὶ εἶναι ἀγνωστο ἂν θὰ τελειώσῃ ἕως αὔριο ἐορτάζοντας, Διότι μ' αὐτὸν αὐτὸν τρόπο χαίρεται ἢ «παληανθρωπιὰ» καὶ χαίρετίζει καὶ καὶ τὸν ὑποψήφιο βουλευτὴ τῆς ἀπὸ σήμερα».

Ἀπάντησις Παληανθρώπου.

Ἄν μὲ πῆρες στὸ μεζέ, μάθε ἀγαπητὲ συνάδελφε ὅτι μὲ τὰ σωστά μας καὶ εἶναι ἀπορασιασμένο νὰ τεθῆ ἡ κάλπη μου, καὶ ἂν δὲν βγῶ πρῶτος, κάποιον ὅμως θὰ φάγω, ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους ἐννοεῖται. Καὶ τί νομίζεις, δὲν θὰ μπῆ καὶ ἓνας ἐφημεριδογράφος καὶ μάλιστα «Παληανθρώπος» μέσα στὴ βουλή νὰ τοὺς φέρῃ ὄλους ἂνω κάτω, καὶ τότε τί νὰ τὰ κάνουμε τὰ μυστήρια πού ἔχομε στὰ χερίά μας; Ἐννοιά σου καὶ ὅταν θὰ μπῆ ἢ Παληανθρωπιὰ στὴ βουλή θὰ ξεκαθαρισθῆ καὶ τὸ θεωρεῖον τῶν ἐφημεριδογράφων ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ παληανθρωπιὰ πού σᾶς περικυκλώνει.

Ἡ ἄλλη

πάλι ἢ φιλινάδα ἢ «Ἀκρόπολις» ὕστερα ἀπὸ δύο μέρες δὲν μὲ ξέχασε καὶ νὰ τί μού ἔγραψε.

«Προχτῆς ἐώραταζε διπλῆ ἐορτὴ ὁ ἀγαπητὸς συνάδελφος ὁ τοῦ «Παληανθρώπου» Ἰωάννης Βερβέρης, μιά γιὰ τὸ ὄνομα

«του καὶ ἄλλη μιά γιὰ τὴν ὑποψηφιότητά του, ὡς βουλευτοῦ «Ἀττικῆς, τὴν ὁποία ἔβανε πλέον χτῆς ἐπισημότητα, εἰς «τοὺς πολυαριθμούς φίλους του, ἀφοροχρυσμένου ρέοντος καὶ «τρέχοντος κρασοῦ». (Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, γιατί κάτι κονιάκ, βερμούτ καὶ σαμπάνιαις πού μου εἶχαν στείλει οἱ ἀξιότιμοι Ρετσίνας καὶ Ρογκόπουλος, τῆς πῆραν γιὰ κρασί καὶ ἔγιναν σταφίδα. Πέρα κάτω νὰ δοῦμε τί μᾶς ψάλλει καὶ αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος καὶ συνάδελφος».

«Καὶ ξέρετε ὅτι τὸ κρασί, γράφει ἢ «Ἀκρόπολις» εἶνε γούρι, καὶ ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τῆς ἀλήθειας, ἀπὸ τῆς «κάλπαις ἐξέρχεται πρῶτος βουλευτὴς ὁ Ἰωάννης Βερβέρης, «λαοκρατικὸς καὶ κρασοκρατικὸς, ἀντιπρόσωπος ὀλάκερης τῆς «Ἀττικῆς. Δηλαδὴ **Λαὸς καὶ εὐτυχία**».

Ἡ αἰ πάλιν ἀπάντησις

Τὸ ζήτημα εἶναι θεμμένο, οἱ συμπολιτῆς μου μὲ γνωρίζουν ὅλοι, στῆς κάλπαις μου ἀντιπροσώπους δὲν θὰ βάνω, διότι ἀντιπρόσωπός μου εἶνε ὁ Λαὸς.

Ἄς πᾶν νὰ μού τὸν ρίχνουν μαῦρον ἢ ἄσπρο δὲν μὲ πειράζει.

Τώρα ἴσως, κύριε, συνάδελφε, μὲ ρωτήσεις, καὶ μὲ τί κεφάλαια κατεβαίνω γὼ κάτω σὲ ἓνα τόσο σπουδαῖο ἀγῶνα. Ἄμέσως. Πρῶτο. Μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Λαοῦ, πρῶτο μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ στρατοῦ ὄλου ἐν γένει, πρῶτο μὲ τὴν ἀγάπη ὄλων τῶν γυναικῶν, ἢ ὁποιαῖς δὲν θέλουν παρά φωτιά καὶ νὰ τὸ κάνουν μπρός.

Θέλετε καὶ τὸ πρόγραμμά μου.

Πρῶτος. Ἄπὸ τώρα ;

Ὁ χορὸς τοῦ Παλατιοῦ.

Εἰς

τῆς μπουραρία ἢ ἑσάλλονῃ πού εἶναι πλησίον στὸ κακουργοδικεῖον ἤρθε μιά κομπανία ὀθωμανικὴ ἤγουν τούρκικη μὲ διάφορα παιγνίδια καὶ δύο χορευτρίαις χανούμισες, ὅπου χορεύουν στὸ νύχι. Τὸ λοιπὸν ὅσοι ἔχετε περιέργια πηγαίνετε νὰ δῆτε ὅσοι πάλι δὲν ἔχετε δὲν θὰ σᾶς πιάσῃ κανεῖς ἀπὸ τὸν λαιμὸ νὰ σᾶς πάῃ μὲ τὸ ζόρι.

Ἦθελα γιὰ περιέργια νὰ πῆγαίνα κ' ἐγὼ, ἀλλὰ ἀφοῦ εἶναι χανούμισες, μὲ τὰ σαλβάρια, ἂς νὰ μὴ, γιατί, βρὲ ἀδερφοὶ ἐγὼ συγχίζομαι ἅμα πού βλέπω χανούμισες καὶ μάλιστα μὲ σαλβάρια.

Νέτα σκέτα.

Πηγαίνετε ; Πηγαίνομε. Ἐμπρός λοιπόν. Ἐστῆς. Ὅχι ἐγὼ.